

ANG

Bayan

Pahayagan ng Partido Komunista ng Pilipinas
Pinapatnubayan ng Marxismo-Leninismo-Maoismo

Espesyal na Isyu
Nobyembre 8, 2005
www.philippinerevolution.org

Mga kritikal na komentaryo sa mga atakeng anti-PKP ng tinaguriang PKP-1930

Partido Komunista ng Pilipinas

Ang sumusunod ay mga sipi mula sa isang artikulo ng tinaguriang PKP-30. Ang grupong ito ay dating buntot ng noo'y naghaharing rebisyunistang partidong Soviet at nakipagsabwatan sa pasistang diktadurang Marcos nang palihim mula 1972, at lantaran mula 1974. Mula 1972, ang mga susing lider ng PKP-30 (mula kay Federico Maclang, dating kasapi ng PKP-Politburo 1950) ay inupahan bilang mga ahenteng paniktik ng gubyernong Manila laban sa Partido Komunista ng Pilip-

inas. Ang kasalukuyang pangkalahatang kalihim ng PKP-30 na si Pedro Baguisa at kanyang mga kasamahan ay patuloy na hawak at kinakanlong ni Col. Ernesto Macahiya, na dati ring kasapi ng Komite Sentral ng Lavaistang partido na naging PKP-30 noong 1972.

Ang naturang artikulo ay inilathala sa internet ng Political Affairs online sa isyu nitong Oktubre 31 – Nobyembre 6. Ang Political Affairs ay nagpapakilalang “pahayagan ng Communist Party,

USA,” isang rebisyunistang partidong malaon nang nalantad hindi lamang bilang tagasunod ng dating naghaharing partidong Soviet, kundi bilang isang grupo ring pinamumugaran ng US Federal Bureau of Investigation. Pana-panahon itong naglilimbag ng mga akda mula sa PKP-30.

Sinusundan ng kritikal na mga komentaryo ang mga partikular na siping naglalaman ng malalalang pambabaluktot sa datos o tahasang kasinungalingan at gayo'y dapat ituwid at ipaliwanag.

PARTIDO KOMUNISTA NG PILIPINAS (PKP-1930) MAGDIRIWANG NG IKA-75 ANIBERSARYO SA NOBYEMBRE 7, 2005

Ipagdiriwang ng PARTIDO KOMUNISTA NG PILIPINAS (PKP-1930) ang ika-75 anibersaryo ng pampublikong proklamasyon nito noong Nobyembre 7, 2005, kasabay ng ika-88 taong anibersaryo ng Dakilang Sosyalistang Rebolusyong Oktubre.

Komentaryo: Ang buong unang talata ay pinanatili. Inalis ang sumunod na sampung talata. Sa kalakha'y wasto ang mga iyon bagamat may ilang datos na hindi tumpak batay sa kasaysayan. Gayunman, pasakalye lamang ang mga ito sa mga atakeng anti-PKP. Ang Partido Komunista ng Pilipinas na muling-itinatag noong 1968 sa teoretikong gabay ng Marxismo-Leninismo-Kaisipang Mao Zedong ay tumatanaw at nagbibigay-galang sa pinagmulan nito—

ang pagtatatag ni Kasamang Crisanto Evangelista sa PKP noong 1930. Katunayan, ang pinakabeteranong mga kasapi ng muling-tatag na PKP ay malapit noon kay Evangelista mula pa maagang dekada 1930. Kabilang sa kanila sina kasamang Max Gutierrez at Felixberto Olalia. Nauna pa sila sa mga Lava at sa mga Lavaistang wala pa sa PKP bago ang 1935.

Bakit muling itinatag ang PKP noong 1968? Upang iwasto ang mga kamalian sa pagsasanib ng PKP at Partido Sosyalista noong 1938 (nang ang PKP ay naging pinagsanib na partido ng PKP at SP) at ang masasahol pang pagkakamali ng dinastikong halinhinan ng magkakapatid na Lava (Vicente, Jose at Jesus) na nagluwal ng oportunismo, mula Kanan tungong “Kaliwa” at mula “Kaliwa” tungong Kanan at lubhang puminsala sa PKP at sa rebolusyonaryong adhikain ng mamamayan. Napakinabangan ng muling pagtatatag ang Marxismo-Leninismo-Kaisipang Mao Zedong at ang Marxista-Leninistang pakikibaka laban sa moderong rebisyunismo sa pandaigdigang saklaw.

Walang takot na inorganisa ng PKP ang Hukbo ng Bayan Laban sa Hapon (HUKBALAHAP) na naging pangunahing hukbong gerilya sa paglaban sa mga mapanakop na pwersang Hapones. Isanlibo't dalawandaang ulit na nakipagsagupa ang mga iskwadron ng HUKBALAHAP sa mga pwersang Hapones at mga papet na pwersa mula Marso 1942 hanggang kalagitnaan ng 1945. Nagdulot ang mga ito ng humigit-kumulang 25,000 kaswalti sa kaaway (karamiha'y mga lokal na papet). Noong matapos ang gera, ang HUKBALAHAP ay mayroon nang 20,000 armadong regular at 50,000 reserbang pwersa. Suportado ito ng baseng masang mahigit kalahating milyong mamamayan sa mga bayan at prubinsya ng Central at Southern Luzon kung saan naipamahagi ang dating mga asyenda at naitatag ang Probisyunal na Rebolusyonaryong Gubyernong Lokal.

Komentaryo: Ang pangunahing hukbong gerilya laban sa Japan ay kabilang sa USAFFE na siyang lumipol sa 100,000 sa kabuuang 150,000 tropang Hapones na pinamunuan ni General Yamashita sa kanyang huling kuta sa Cordillera. Ang maksimum na bilang ng riple ng HUKBALAHAP, mula noong katapusan ng World War II hanggang pangalanan itong Hukbong Mapagpalaya ng Bayan ay 3,500 lamang (kabilang na ang mga baril na single-shot). Ang maliit na bilang na ito ay resulta ng Kanang oportunistang patakarang “umurong upang magtanggol” ng pamunuan ni Vicente Lava na humati sa mga armadong iskwadron ng HUKBALAHAP sa maliliit na pangkat ng tatlo hanggang limang mandirigma at umuntol sa paglaki ng hukbong bayan mula noong huling hati ng 1942 hanggang maagang 1944 (halos buong panahon ng Hapon). Di hamak na mahigit sa kalahating milyon ang baseng masa ng armadong rebolusyon kapwa sa Central Luzon at Southern Tagalog.

Ang lumulubhang mga pangyayari sa ilalim ng mga kundisyong neokolonyal noong 1949 ay humantong sa maling pagtatasa ng pamunuang Jose Lava ng PKP na umiiral noon ang isang “rebolusyonaryong sitwasyon,” na tumuloy sa pag-oorganisa ng Hukbong Mapagpalaya ng Bayan (HMB) at sa paglulunsad ng armadong pagtatangkang agawin ang poder. Nagapi ang armadong pag-aalsa noong kalagitnaan ng dekada 1950, at nasawi rito ang halos 10,000 rebolusyonaryo, karamiha'y mga beterano ng HUKBALAHAP.

Komentaryo: Ang “Kaliwang” oportunismo ng pa-

munuang Jose Lava ay pumapatungkol sa pagtukoy sa krisis na kalagayan sa Pilipinas noong 1949 kundi sa paglalayong agawin ang kapangyarihang pampulitika sa loob ng dalawang taon sa pamamagitan ng “todong armadong pakikibaka,” nang hindi nagbibigay-pansin sa yugto-yugtong pagpapaunlad ng digmang bayan, sa rebolusyong agraryo at sa pagtatayo ng baseng masa. Sa loob ng dalawang taon matapos madakip ang pamunuang Jose Lava noong Oktubre 1950, nadurog ang gulugod o pangunahing mga yunit ng HMB. Makaraan ito, nagpatupad ang pamunuang Jesus Lava ng Kanang oportunistang linya, na naglalayong itransporma ang hukbong bayan bilang “brigadang pang-organisasyon” noong 1955 at lusawin ang PKP sa pamamagitan ng patakarang “isang pila” noong 1957. Pinagtatakpan ng PKP-30 ang mga pangyayaring ito sa kasaysayan.

Pagsapit ng maagang bahagi ng dekada 1960, kinailangang muling buuin ang PKP at bumaling mula sa lihim na armadong pakikibaka tungo sa landas ng hayag na pakikibakang pampulitika. Ang muling pagbubuo ng Partido ay isinagawa kaalinsabay ng muling pagbubuo ng mga organisasyong masa—ang Malayang Samahang Magsasaka (MASAKA), ang Congress of Trade Unions of the Philippines (CTUP) at ilan pang mga pederasyon ng mga manggagawa, ang Kabataang Makabayan at ang multisektoral na Movement for the Advancement of Nationalism (MAN). Subalit ang muling pagtatayo ng PKP at ng mga organisasyong masa nito ay sinagkaan ng paglitaw ng maoismo noong 1966 at ng sumunod na tunggaliang Sino-Soviet. Sa impluwensya ng tinaguriang “dakilang proletaryong rebolusyong pangkultura” sa China, isang Maoistang grupong kabataan sa loob ng PKP ang inorganisa ni Jose Maria Sison, kagawad ng Kawanihang Pampulitika. Nais ni Sison na ipagpatuloy ang adbenturistang armadong pakikibaka batay sa tesis ni Mao na umiiral ang “pandaigdigang rebolusyonaryong sitwasyon”, samantalang ang mga beteranong bumubuo sa mayorya ng mga pinuno ng PKP ay naninindigang walang rebolusyonaryong sitwasyon sa Pilipinas, at ang armadong pakikibaka ay wala nang pag-asa bilang landas sa pag-agaw sa kapangyarihan pampulitika sa Pilipinas.

Komentaryo: Bago ang 1960 wala nang nalalabi ni isang sangay ng PKP (o, mas tamang sabihin, ng lumang pinagsanib na partidong komunista at sosyalista). Palipat-lipat na lamang ng taguan sa Maynila si Jesus Lava, ang pangkalahatang kalihim, nang walang

ugnay sa masa at sa nalalabing mga pwersa ng hukbong bayan. Si Kasamang Jose Maria Sison ang nagpaunlad sa mga lihim na Marxistang grupo ng pag-aaral at mga hayag na demokratikong organisasyon ng mga estudyante sa ilang unibersidad mula 1959 hanggang 1961. Nang sipain siya sa trabaho bilang guro noong 1961, nagpultaym siya bilang organisador ng mga seminar ukol sa teorya, pulitika at unyonismo sa tatlong mayor na pederasyong paggawa (PAFLU, NATU at NAFLU) at sa ilang mayor na independyenteng unyon.

Noong huling bahagi ng 1962, inanyayahan ni Jesus Lava si Kasamang Sison na sumapi sa PKP at agad maging kagawad ng Komiteng Tagapagpaganap ng PKP o LPP (Lumang Partidong Pinagsanib). Ito ang naging Kawanihang Pampulitika kalaunan. Noong 1963, iniugnay ni Sison ang MASAKA (na pinamumunuan noon ni Felixberto Olalia) sa PKP. Inatasan din siyag magbigay ng mga repasong pag-aaral sa Marxismo-Leninismo sa mga lider ng MASAKA upang muling mapagtibay ang katayuan nila bilang mga kasapi ng PKP. Itinatag niya ang Kabataang Makabayan noong 1964 mula sa tuluytuloy niyang gawain sa hanay ng mga kabataan mula 1959. Ang CTUP ay isang maliit na pederasyon na binubuo pangunahin ng maliliit na unyon ng mga manggagawa sa imprenta at tableriya.

Bago pa man niya makilala ang sinuman sa dinastiyang Lava, matagal nang malapit si Sison sa ilang nakatatandang kasama na kritikal sa oportunismong Lavaista ngunit di makadaig kay Jesus Lava bilang awtoridad upang muling itayo ang PKP. Sa pamamagitan ng kanyang masusing pag-aaral at pagpupunyagi, pinagtiwalaan si Sison ng nakatatanda at nakababatang mga kasama. Nahalal siya bilang tagapangulo ng Kabataang Makabayan, bilang pangkalahatang kalihim at pangalawang tagapangulo ng Worker's Party (na maglao'y pinangalanang Partido Sosyalista ng Pilipinas) at bilang pangkalahatang kalihim ng Movement for the Advancement of Nationalism.

Sa loob ng PKP o LPP, mula't sapul, hindi inilingid ni Sison ang kanyang mga paninindigan sa mga usaping pang-ideolohiya, pampulitika at pang-organisasyon. Matagumpay niyang naipangibabaw ang Marxismo-Leninismo bilang pangunahing tunguhin sa loob ng Komiteng Tagapagpaganap laban sa modernong rebisyonismo noong mga taong 1963 hanggang 1965. Hindi nangahas ang mga Lavaista na lantaran siyang kontrahin dahil sa pwersa ng kanyang katwiran at sa kanyang susing papel sa lihim na pagbubuo ng partido at sa hayag na kilusang masa.

Bawat taong lumipas, puspusan niyang iginiit ang malalimang pag-aaral sa kasaysayan ng partido at sa umiiral na sitwasyon sa bansa at sa buong mundo. Nananawagan siyang harapin ang mga nakaraang opor-

tunismo sa PKP sa pamamagitan ng pagsusuri sa mga ito sa gabay ng rebolusyon sa China, laluna sa pagbubuo ng partidong proletaryo, ng hukbong bayan at nagkakaisang prente bilang mga sandata ng rebolusyong Pilipino. Matatag siyang nanindigan para sa Marxismo-Leninismo laban sa modernong rebisyonismo sa malawak na saklaw ng mga isyu.

Sinimulan ng mga Lavaista ang pag-ugnay sa rebisyonistang partidong Soviet at panlilibak sa kanya noong 1965 matapos siyang magsulat ng kasaysayan ng partido at pangkalahatang ulat na matalas na pumuna sa oportunistang pagpapabaling-baling ng Lavaistang linya at mga patakaran, mula Kanan tungong "Kaliwa" tungong Kanan. Atas sa kanya ng Komiteng Tagapagpaganap ang pagsulat sa mga ito. Ang ganap na paghihiwalay ng mga Marxista-Leninista sa mga Lavaistang rebisyonista ay naganap noong Abril 1967. Humantong ito sa Unang Dakilang Kilusang Pagwawasto na nagbunsod ng muling pagtatatag ng PKP. Ang mga detalye kaugnay ng mga pangyayaring ito ay makikita sa mga batayang dokumento ng muling pagtatatag ng PKP at sa mga bagong libro katulad ng "The Philippine Revolution: The Leader's View" at "At Home in the the World: Portrait of a Revolutionary."

Noong kaarawan ni Mao (December 26) noong 1968, pormal na tumiwalag sa PKP si Sison at iilang mga tagasunod niya sa pamamagitan ng paglulunsad ng "kongreso" upang buuin ang maoistang "Communist Party of the Philippines" (CPP). Ang pagbubuo ng CPP, at kalauna'y ng "New People's Army" (NPA) nito, ay lihim na sinuportahan ng noo'y Senador Benigno "Ninoy" Aquino at media magnate na si Don Chino Roces, kapwa kilalang mga ahente ng US CIA. Isa sa mga unang mayor na hakbangin ng CPP-NPA upang "pabilisin" ang umano'y "rebolusyonaryong sitwasyon" ay ang teroristang pambobomba sa miting de abanse sa Manila ng oposisyunistang Partido Liberal noong 1971. Isinisi kay Marcos ang pambobombang iyon na isinangkalan naman niya upang suspindihin ang writ of habeas corpus. Ang mga sumunod na adbenturistang aksyon ng CPP-NPA, kabilang ang dalawang nabulilyasong pagpapasok ng armas lulan ng barko mula sa noo'y maoistang China, ay ginamit na sangkalan ni Marcos upang ideklara ang batas militar noong 1972. Nauwi sa wala ang ipinagmamalaki ng CPP-NPA na paglulunsad ng "digmang bayan" bilang tugon sa deklarasyon ng batas militar. Habang ang batas militar ay kinatangian ng malubhang pagsikil sa mga karapatang sibil at pampulitika,

kinatampukan din ang panahong ito ng mga positibong pag-unlad na malao'y seryosong ikinabahala ng imperyalismo—ang pagtatayo ng sektor pang-estado sa mahahalagang bahagi ng ekonomya, partikular sa industriya; ang pagbubukas ng diplomatiko, pangkalakalan at iba pang relasyon sa USSR at iba pang sosyalistang bansa; at ang pagiging malapit ng Pilipinas sa Non-Aligned Movement. Noong Oktubre 1974, bunsod ng negosasyong pinasimulan ni Marcos, ang PKP ay pumasok sa pampulitikang kasunduan kung saan iwinaksi ng PKP ang armadong pakikibaka, habang si Marcos naman ay kumilala sa ligal na pag-iral ng PKP, naggawad ng pagkilala ng geyerno sa mga beterano ng HUKBALAHAP, nagpalawak sa saklaw ng repormang agraryo sa mga lugar na may impluwensya ng PKP, at nagbigay ng amnestiya sa mga nati-tirang bilanggong pulitikal na kasapi ng PKP at HMB. Bukod sa pagpopormalisa ng pagwawaksi nito sa armadong pakikibaka (na isang dekada pa man ang nakaraaraa'y itinuring na nito bilang walang pag-asang landas tungo sa pagkakamit ng kapangyarihang pampulitika), ang pampulitikang kasunduan noong 1974 ay hindi pumigil sa PKP sa pagbatikos sa mga maka-imperyalistang hakbangin ni Marcos.

Komentaryo: Sumidhi ang bangis ng artikulo sa napakahabang talata sa itaas. Bigla itong nagharap ng tahasang kasinungalingang ang muling pagtatatag ng PKP ay lihim na sinuportahan ng mga anti-komunistang sina Senador Benigno Aquino at Chino Roces para lamang ipahiwatig na may kinalaman dito ang CIA at ilihis ang atensyon mula sa tunay na papel ng CIA sa pagsuporta sa pagpapataw ni Marcos ng pasistang diktadura laban sa mamamayang Pilipino.

Walang kahihyang sinisisi ng artikulo ng PKP-30 ang PKP sa napakalalaking krimen ni Marcos at bini-gyang-katwiran pa ang pasistang diktadura. Kinakasihan nito ang gawa-gawang paratang ni Marcos na ang PKP at si Aquino ang nasa likod ng pambobomba sa Plaza Miranda. Pagkatapos, pinuri nito ang pasistang si Marcos bilang umano'y siyang responsable sa “mga positibong pag-unlad na malao'y seryosong ikinabaha-la ng imperyalismo.” Pinanghahawakan nito ang lumang kasinungalingan ng PKP-30 na si Marcos ay kinatawan ng industriyalistang pambansang burgesya at hindi bilang malaking burukrata-kapitalistang kinatawan ng malaking burgesyang kumprador at uring panginoong maylupa na sunud-sunuran sa imperyalismong US. Pinalalaki nito ang ugnay ng pasistang rehimeng Marcos sa sosyal imperyalistang Soviet para pala-

basing si Marcos ay isang makabayang burges sa halip na isang tunay na pusakal na papet ng imperyalismong US.

Buong-kasinungalingan nitong ipinangangalan-dakan na nauwi sa wala ang digmang bayang isinusu-long ng PKP, BHB at mamamayan at ipinaghahambog na naging higit na kapaki-pakinabang sa PKP-30 ang pagsuko at pagpapakasangkapan sa saywar at paninik-tik ng pasistang rehimeng Marcos. Ang totoo, ang mga rebolusyonaryong pwersa ng mamamayan, ang PKP, BHB at NDF, ang mga organo ng kapangyarihang pampulitika at mga organisasyong masa, ay lumakas sa pamamagitan ng paglaban sa pasistang diktadura. Lubos na naubusan ng kredibilidad ang PKP-30 sa pakikipagsabwatan nito sa pasistang rehimen at naging walang saysay na pangkat ng mga ahente sa mga liblib na lugar kung saan sila nanatili at kung saan sila ginamit ng pasistang si Marcos sa paghahasik ng madugong intriga laban sa mga pwersa at baseng masa ng PKP at BHB.

Noong 1972-1974, nang tinatangka pa lamang nilang “himukin” ang mga anti-Marcos na lider at kasapi na itaguyod ang linya ng pagsuko kay Marcos, pinahirapan at pinatay ng mga maka-Marcos na lider ng PKP-30 ang karamihan ng mga lider at kasapi ng “Marxist-Leninist Group” na pinamumunuan ni Dr. Francisco Nemenzo na kagawad ng Kawanihang Pampulitika ng partido. Alam ni Marcos at ng kanyang mga pangunahing upisyal sa *intelligence* ang mga patayang ito sa pamamagitan ng kanilang mga *double agent* na sina Federico Maclang at Ernesto Macahiya.

Ang pampulitikang kasunduan ay nagbigay sa PKP ng kalayaang mag-organisa sa masa, at noong 1975, nabuo ang bagong mga sektoral na organisasyong masa upang halinhan yaong mga idineklarang iligal nang ipataw ng batas militar. Sa buong panahon ni Marcos, isa sa mga tuluy-tuloy na iginiit ng PKP ang pag-aalis sa mga base militar ng US at ang katuparan ng Pilipinas na malaya sa mga armas nukleyar; pagrespeto sa karapatang-tao; kontrol sa mga korporasyong transnasyunal; pagtutol sa mga dikta ng World Bank at IMF; makabansang industriyalisasyon at proteksyunismo sa ekonomya; at mas mahigpit na kooperasyon sa mga sosyalistang bansa at sa non-aligned movement para makamit ang mas mahusay na kaayusan sa kalakalan, pangalagaan sa kapayapaang pandaigdig, wakasan ang mga rasistang rehimen, at mapalaya ang lahat ng bansang kolonya pa. Ito rin ang mga iginiit ng PKP nang magwakas ang rehimeng Marcos; gayunman, liban sa pagpapawalambisa sa mga

batas na ginamit ni Marcos laban sa mga karapatang sibil, ang rehimeng Cory Aquino at mga sumunod na rehimen ay napatunayang kasinsunud-sunuran din ni Marcos sa mga dikta ng imperyalismo. Ang kasalukuyang rehimeng Arroyo ay tumutungo pa sa pagsupil sa mga karapatang sibil at pampulitika, kahit walang pormal na deklarasyon ng batas miliar o emergency rule.

Komentaryo: Pinalalabas ng PKP-30 sa unang pangungusap sa itaas na dahil sa “pampulitikang pakikipagkasundo” nito sa pasistang rehimeng Marcos ay nagawa nitong magtayo ng mga organisasyong masang panghalili sa mga naobligang kumilos ng lihim. Pinalalabas din nito na ang PKP-30 ang namumuno ngayon sa mga organisasyong masang patuloy na lumalaban sa mga rehimeng sumunod kay Marcos. Upang linlangin ang umano’y mga kapatid nitong rebisyunistang rehimen sa ibang bansa, pinalalabas ng PKP-30 na likha at nasa kontrol nito ang malalakas na ligal na organisasyong masa ng pambansa-demokratikong kilusan. Ang totoo, mula 1974 ay inutil na ang PKP-30 maliban sa pagiging pangkat ng mga espiya at ahente sa propaganda ng pasistang rehimeng Marcos hanggang 1986. Mula 1986, naglako ito ng pampulitikang serbisyo sa magkakasunod na rehimen. Subalit hindi naman ito binibigyan ng pampulitikang kabuluhan ng mga rehimeng sumunod kay Marcos dahil nawalan na itong silbi kahit bilang kasangkapan sa kontra-rebolusyon. Nagpapatuloy na lamang ito bilang kasangkapan sa saywar at paniktik ng reaksyunaryong AFP at pambansang pulisya.

Sa larangang internasyunal, tuluy-tuloy na tinuligsa ng PKP ang maoismo at “bagong kaliwang” adbenturismo bilang mga espesyal na kasangkapan ng imperyalismo upang hatiin ang internasyunal na kilusang komunista, ang sosyalistang komunidad, ang internasyunal na kilusan ng uring manggagawa at ang mga kilusan para sa pambansang paglaya. Kaalinsabay, pinuna ng PKP ang maka-kanang mga tunguhin sa ilang partidong “Euro-komunista” na tumindig sa platapormang anti-Soviet at pagkundera sa diktadura ng proletaryado noong dekada 1980. Mahigpit na sinuportahan ng PKP ang internasyunistang pagtulong ng Vietnam sa pagpapalaya sa Cambodia, habang ang maoistang PKP ay tuluy-tuloy na sumuporta sa rehimeng Khmer Rouge na nagpasimuno ng henosidyo. Kalaunan, sa pagkabahala kaugnay ng paglakas ng mga di makauring konsepto noong panahon ng “perestroika,” pinuna ng PKP ang mga deklarasyon ni Gorba-

chov na sumuporta sa pananatili ng mga base militar ng US sa Pilipinas, habang ang masa ng ating sambayanan ay nananawagan para sa kagyat na paglalansag sa mga ito. Sa kasamaang-palad, hindi gayon kariing pinuna ng PKP ang mga tunguhing makakanan sa loob ng CPSU na humantong sa pagbuwag sa USSR at sa sosyalistang komunidad ng pangkating Gorbachov-Yeltsin-Shevardnadze na pinalakpakan ng imperyalismo.

Komentaryo: Ang talata sa itaas ay masasabing malalakas na kokak ng maliit na palaka, na sumisisi sa mga Maoista at di sa mga rebisyunista sa panghahati sa internasyunal na kilusang komunista at saka naghabol na may mas malaki pa sana itong nagawa sa pagpuna sa “makakanang tunguhin” sa CPSU. Kung namuna nga naman ito, baka hindi ito tumanggap ng mga libreng pasahe sa eroplano at bayad sa hotel na kaloob ng mga rebisyunistang partidong maka-Soviet para makadalo sa napakaraming kongreso at kumperensya.

Sa kasalukuyan, pumapapel ang PKP-30 sa isang partido sa Southern Europe na umiimbata pa rin dito sa mga pagtitipon at sumasagot sa pamasahe nito sa eroplano at bayad sa otel. Buo ang paninindigan ng Marxista-Leninista-Maoistang PKP hinggil sa rebisyunistang linya mula kay Krushchov tungo kay Brezhnev at Gorbachov na bandang huli’y bumuwag sa Soviet Union. Bandang huli, ang mga rebisyunistang Soviet at mga kriminal na kolaboreytor nila ay bumaling din sa lantaran at ganap na pagpapanumbalik ng kapitalismo noong 1989-91 upang lubusang gawing ligal ang kanilang mga ninakaw at tuluyang isapribado ang mga pag-aaring publiko. Para sa komprehensibong pagtalakay sa pagbagsak ng CPSU at Soviet Union, inaanyayahan namin ang mga mambabasa na pag-aralan ang Manindigan para sa Sosyalismo Laban sa Modernong Rebisyunismo.

Sa kasamaang-palad ng PKP, marami sa mga nasiraan ng loob bunsod ng mga pangyayari noong 1989-1991 ay umalis sa PKP, laluna yaong nagmula sa mga intelektwal, at nabawasan ng kalahati ang kasapiang ng PKP tungong 2,000 na lamang nitong nakaraang dekada. Noong panahon ding iyon sa loob ng maoistang PKP, ang mga tanong ukol sa kawastuan ng “rebolusyonaryong sitwasyon,” ukol sa pangangailangang ipagpatuloy ang armadong pakikibaka at linyang “kubkubin ang kalunsuran mula sa kanayunan,” at sa pangangailangang magdaos ng ika-2 Kongreso upang rebisahin ang mga Maoistang dokumento ng PKP noong 1968, ay

humantong sa madugong purgahan. Sunud-sunod na baklasan sa loob ng maoistang PKP ang humantong sa pagbubuo ng 4 na ibang ("rejectionist") partido na nag-iiba-iba ang pananaw mula sosyal-demokratiko hanggang trotskyista, at 2 sa mga partidong kumalas ay nagmantine ng kani-kanyang armadong grupo laban sa BHB ng PKP. Kumbaga, pinag-aawayan pa rin ng maoistang PKP at mga grupong tumiwalag dito ang mga estratehikong usapin na resolbado na sa loob ng PKP noon pang dekada 1960.

Komentaryo: Iniulat ng PKP-30 sa talata sa itaas na bumagsak nang kalahati ang kasapian nito tungong 2,000 noong isang dekada, bunga ng pagkasira ng loob bunsod ng mga pangyayari noong 1989-91 (na itinuturing ng PKP na pagbagsak ng mga rebisyunistang rehimen na pumatay sa sosyalismo sa pamamagitan ng rebisyunismo). Matapos ng lahat ng paghahambog na ito'y lumakas dahil sa pakikipagsabwatan sa pasistang rehimeng Marcos, dahil sa rebisyunistang linyang maka-Soviet at dahil sa antagonismo nito sa armadong rebolusyon ng mamamayang Pilipino, ang tanging maipagmamalaki ng PKP-30 ay rumurok ng kasapian nito sa 4,000 noon, sa kabila ng palagian at papalubhang krisis ng malakolonyal at malapyudal na naghaharing sistema, na pawang matabang lupa para sa rebolusyonaryong gawain.

Kasabay nito, pinalalabas ng PKP-30 na ang Ikalawang Dakilang Kilusang Pagwawasto ay lubhang nagpahina sa PKP. Ang kilusang ito ay isang kilusang pang-edukasyon na nagwasto sa malulubhang kamaliang pampulitika at krimen ng iilang lumihis mula sa rebolusyonaryong landas. Bigung-bigo ang PKP-30 sa tangka nitong ilarawan at paghaluin ang kilusang pagwawasto at ang madudugong krimeng gawa ng pinakamasasahol na taksil.

Dahil sa kilusang pagwawasto, ang PKP ay naging di hamak na mas malakas kaysa kailanman sa nakaraan. Ilampung libo ang kasapi nito at malapit na itong humigit sa 100,000. Namumuno ito sa masaklaw na uri ng mga organisasyong masa at may baseng masang bumibilang ng ilang milyon. Kumikilos sa loob ng mahigit 130 larangang gerilya ang BHB. Libu-libo ang mga pultaym na mandirigma nito na may mga ripleng awtomatik, bukod sa marami pang nasa mga yunit milisya at para sa pagtatanggol sa sarili. Pinamumunuan ng PKP ang mga organo ng kapangyarihang pampulitika sa malalawak na erya sa kanayunan. Patuloy na pinaunlad ng National Democratic Front of the Philippines ang nagkakaisang prente.

(Nota: Mula noong huling bahagi ng dekada 1980, idinudugtong ng PKP ang taong "1930" sa pangalan nito—PKP-1930, upang ipag-iba ito sa maoistang PKP na tumiwalag sa PKP noong 1968. Lalong itong kailangan dahil sa paglakas ng maoistang teroristang mga aktibidad mula noong panahong iyon—ang pambobomba sa mga tulay at pagsabotahe sa mga riles sa Southern Luzon, ang pagsunog sa mga pasilidad pantransportasyon at pangkomunikasyon sa iba't ibang bahagi ng bansa, ang pagkidnap sa mga Hapones at iba pang mga negosyante upang ipatubos, ang pangingikil ng tinaguriang "rebolusyonaryong buwis" at ang pana-panahong "election campaign permit fee," mga atake sa mga relihiyosong grupo sa mga prubinsya sa Davao, ang pagtortur at pagmasaker sa mga tumututol sa loob ng PKP-BHB [tinawag na "Oplan Missing Link" at "Kampanyang Aho"], at ang pagpatay sa mga nanguna sa pagkalas sa PKP/BHB—na pinalalabas sa midya bilang mga aktibidad ng "komunista" upang siraan ang tunay na esensya ng paninindigang komunista.)

Komentaryo: Ang PKP-30 ay kumikilos bilang espesyal na ahente ng imperyalismong US sa pagpapalabas na ang armadong rebolusyon para sa pambansang paglaya at demokrasya ay dili iba't terorismo. Kinakasihan nito ang pinakamarurumi at pinakamabababaw na atake ng reaksyunaryong AFP at pulisya ng gubyernong Manila laban sa PKP. Kasabay nito, tikom ang bibig ng PKP-30 kaugnay ng malalalang paglabag sa karapatang-tao na inihahasik laban sa mga hinihinalang kabilang sa rebolusyonaryong kilusan at sa mga ligal na patriyotiko at progresibong mga pwersa at elemento sa Pilipinas. Ang mga gawa-gawang paratang na ito ng PKP-30 ay sinagot na sa maraming publikasyon ng PKP. Ang mga mambabasa ay inaanyayahang bumisita sa Philippine Revolution Web Central para sa wastong impormasyon ukol sa PKP, BHB at NDFP.

Sapat na nating nailantad ang anti-komunista, anti-mamamayan at kontra-rebolusyonaryong katangian ng artikulo at ng may-akda nito, ang PKP-30. Ang pangunahing diin ng artikulo ay atakehin ang PKP at ang rebolusyong Pilipino sa halip ipagdiwang ang ika-75 anibersaryo ng pagtatatag ng PKP ni Crisanto Evangelista at iba pang kasama noong 1930. Wala nang dahilan para komentaryuhan pa ang ibang bahagi ng artikulo. Ang mga natitira pang talata ay pawang ipokrito at walang batayang kahambugan at kalokohan, o sa isang salita, pawang basura. **AB**